

Altijd doorgaan, zonder ophouden

Ik herinner mij nog 36 jaar geleden, dat we langzaam begonnen te merken, dat na de vroeggeboorte van onze zoon, na een spannende en langdurige opname in het ziekenhuis in Utrecht en later Hengelo, levenslang daarvan gevolgen zou ondervinden. Het was op een koude, mistige decemberochtend, kort voor Sinterklaas, dat wij tijdens ons eerste controlebezoek in Utrecht te horen kregen dat hij ernstig spastisch zou zijn. Daarnaast was het niet duidelijk of hij wel kon zien, in elk geval reageerde hij niet top lichtprikkels en uit onderzoek bij Bartimeus bleek dat zijn hersenen de prikkels niet omzetten in beelden. Alsof het nog niet genoeg was, kwam dat laatste bericht er nog als een naschok bij. Zo gingen we naar huis, met een Sinterklaasverrassing die je je ergste vijand niet zou willen toewensen. Op de terugweg, beide zwigend in de auto met onze zoon achterin, schoot er van alles door je heen: hoe zou zijn en wat onze toekomst er uit zou zien? Zou hij ooit nog ons en het mooie van de wereld, kunnen zien? En terwijl wij bezig waren met allerlei onderzoeken, therapieën om nog zoveel mogelijk schade te redden, kwam mijn moeder met het voorstel om een bijzondere novene, een negendagen durend gebed aan te vragen bij de zuster Benedictinessen van het Duitse Klooster aan de Bentheimerstraat in Oldenzaal. Als geen ander had zij in haar leven, waarin zij drie kinderen moest missen, gebed kon helpen om een moeilijke situatie te boven te komen. Als je het niet meer weet, dan kun je altijd nog bidden, was haar motto, en wie weet word je geholpen! Een klein jaar later, we hadden ons al verzoend dat hij nooit zou kunnen zien, we reden na een bezoek aan mijn ouders terug naar huis, merkten we op de Thiemsbrug in Hengelo, dat hij reageerde op de verlichte straatlantaarns en de stoplichten. We konden met blijdschap constateren dat de duisternis voor zijn ogen was verdwenen en dat het licht bij hem binnenkwam en omgezet werd in beelden. Had het gebed, onze overgave aan God, op het moment dat je het zelf niet meer weet toch geholpen? Mijn moeder, die zoveel levenservaring en geloof in haar leven meedroeg, in elk geval niet. Zij was vast overtuigd van de kracht van het gebed, niet dat je dan altijd de situatie kunt veranderen en krijgt wat je zelf graag hebben wil, maar het kan wel jezelf veranderen, je helpen met de situatie waarin je verkeert, om te gaan.

Helpt bidden dan toch?

Volgens de leer van de kerk wel, en we horen in de lezingen van vandaag ook de kracht van het gebed. Maar het gebed is niet iets waarbij je God je naar je eigen hand kan zetten, dat zal je nooit lukken. Maar wat wel lukt is Hem eerlijk te blijven vragen, je hart openen voor degene die jou het geluk en het leven gunt, die jou liefheeft. Bidden heeft iets van wensen, verwachten, hopen, vertrouwen op God voor jezelf en anderen. Het maakt dat je verder kijkt dan jouw eigen situatie, je kijkt van je eigen situatie weg en ziet dan weer nieuwe toekomst. Het gebed maakt ons en de situatie waarin wij verkeren meer leefbaar. Het is een omvormingsproces om anders te leren omgaan met vreugde, verdriet en tegenslag. Het is een zegen dat er dan nog zulke mensen om je heen zijn, die de kracht en de heilzame uitwerking van het gebed nog kennen, zoals in die dagen mijn moeder, zoals de zusters van het Duitse Klooster, zoals nog de schaarse kloosterlingen in onze samenleving, zoals de steeds kleiner wordende schare gelovigen, opa's en oma's, die nog bidden en kaarsjes opsteken voor hun kinderen en kleinkinderen. En bedenk wel: bidden kun je niet alleen, dat lukte ook de grote Joodse profeet Mozes niet, hij had ook de stevige armen van Aäron en Chur nodig om hem te ondersteunen in zijn onophoudelijk gebed.

Bidden is niet opgeven, je niet neerleggen bij de gegeven situatie, maar onophoudelijk blijven hopen en vertrouwen op God. Want de aanhouder wint, zo maakt Jezus ons duidelijk in het Evangelie.

De protestantse theoloog Nico ter Linden zei ooit: "Als bidden iets is wat je altijd moet doen, zonder ophouden, dan is het op de eerste plaats iets wat je doet met gevouwen handen en gesloten ogen in de kerk of op je knieën voor je bed, maar dan is het evenzeer iets voor op de fiets, in de keuken, of in de kroeg of wanneer je langs de zee wandelt". Bidden is net zo breed als het leven zelf, een kort gebed, een wens of gedachte, je wens, je hoop en vertrouwen uitspreken terwijl je het vlees braadt, achter de strijkplank staat, je met je kleinkind op schoot zit, op de trekker het land ploegt of de laatste maïswagen op je erf binnenloodst, of tijdens je vakantie een kaarsje opsteekt.

Bidden helpt, het helpt je vol te houden, de moed niet op te geven, het helpt je jou anders te gaan staan in een moeilijke situatie, er anders naar te kijken en te helpen dragen, het helpt je een nieuwe toekomst te zien!

Amen.

Beuningen, Noord Deurningen, 15,16 oktober 2016

Pastor Jan Kerkhof Jonkman